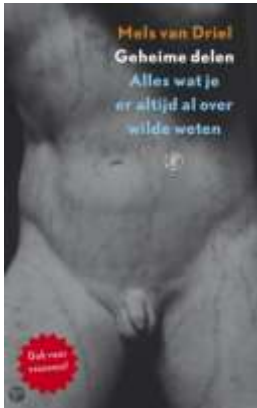

BOEKBESPREKING

Geheime delen

Auteur: Mels van Driel

Door: Jan Humblet

“In de loop der jaren heeft zich in mijn denken over de mannelijke “edele delen” een wankel evenwicht ontwikkeld tussen urologische, seksuologische en psychologische zienswijzen, de boekenwijsheid, de problemen van het spreekuur, het dagelijkse leven en, vooral, de schone letteren. Dat heeft tot het schrijven van dit boek geleid”. Deze alinea uit de openingspagina van het boek lijkt wel een programmaverklaring die consequent door de hele dikke turf van 500 pagina’s wordt aan gehouden.

Mels van Driel (1954) is als uroloog en seksuoloog verbonden aan het Universitair Medisch Centrum te Groningen. Zijn boek handelt over “de edele delen” van de man, maar op een heel speciale wijze. Als medicus heeft hij het over de anatomie, de fysiologie en de pathologie van de mannelijke geslachtsorganen, maar de auteur zet meerdere petten op. Bij elk thema graaft hij in de geschiedenis van de geneeskunde, in de opvattingen van diverse culturen, in de volkswijsheid, in de godsdiensten, in de literatuur en in de kunst. Verwacht dus geen zuiver medische publicatie maar een veelzijdige verzameling van perspectieven van waar uit de mannelijke “geheime delen” worden belicht.

Samenvatten is een onmogelijke opgave!

Een baksteen van 500 bladzijden persen in een boekbespreking van enkele alinea’s kan nooit lukken. Maar als lezer wil u terecht weten welke thema’s er aan bod komen. Hier gaan we: omtrent de ballen en de zak, omtrent de penis, de prostaat en de zaadblaasjes, testosteron en zaad, de castratie, kwalen in de zak, peniskwalen, gewenste en ongewenste vruchtbaarheid, het verspillen van zaad, vrouwen, en de erotiek. Om de -vaak humoristische- toon van het boek weer te geven, volgt een kleine selectie van enkele typische passages.

Over het al dan niet komen tot een erectie en de verhouding van de man tot zijn penis lezen we: “Zo komt elke man er op een keer achter dat zijn penis niet zoets is als een arm, vinger of been. Hij reageert niet automatisch. De penis is te vergelijken met een goed getrainde hond, die gewoonlijk de gestelde opdrachten uitvoert, maar bij wie men er altijd rekening moet houden dat hij het een keer laat afweten.”

Een Aziatische wijsheid over de frequentie van de coïtus: “Wanneer een stel in het eerste jaar dat ze elkaar kennen, telkens als ze vrijen een boon in een pot doen, hebben ze daarna een huwelijksleven lang nodig om de pot weer leeg te maken als ze elke keer dat ze vrijen, een boon uit de pot nemen...”

Omtrent castratie en eunuchen leidt de auteur ons van de gebruiken tijdens de Mingdynastie in China, de rol van eunuchen bij de sultans in Turkije, de hindoetraditie in India, en het Oude Rome tot de 17de en de 18de eeuw in het katholieke Italië: “Wanneer je in die tijd in Italië als tienjarige een beetje kon zingen en deel uitmaakte van een arm gezin, was er een gerede kans dat je met tussenkomst van meneer pastoor geronseld werd. Dat betekende dat je voordat de baard in de keel kwam op grove wijze werd gecastreerd: de testikels werden in kokend water geduwd, waarna ze schrompelden. De adamsappel ontwikkelde zich niet, de rest van het lichaam wel./.../ De mannen behielden zo hun hoge stem en konden daarmee op volwassen leeftijd sopraanrollen blijven zingen.”

Het grondigst uitgewerkte thema van het boek handelt over erectieproblemen of zoals het in het jargon wordt uitgedrukt: erectiele disfunctie of ED. Naast de medicus-uroloog komt hier ook de seksuoloog duidelijk uit de hoek. Dit biedt een fijne analyse van de psychische componenten die bij impotentie, of moderner uitgedrukt ED een rol spelen. Bijvoorbeeld het feit dat de man ED liever wil aangepakt zien met een pil of met een spuitje dan met de analyse en de behandeling van de psychische oorzaken waarmee hij (of het koppel) te maken heeft.

In het hoofdstuk over het “verspillen van zaad” toont de auteur ons enkele minder fraaie bladzijden uit de geschiedenis van de geneeskunde. Een voorbeeld: “In de zeventiende eeuw nam de wetenschap de bevindingen van de kerk vrijwel klakkeloos over, met dien verstande dat de straf zich vanzelf zou manifesteren in ziekte, dwaasheid of de dood. Een van de eerste paniekzaaiers was de Zwitserse arts Tissot. Hij beschouwde masturbatie als een misdaad en als een daad van zelfmoord. Aambeien, obstipatie, epilepsie, tuberculose, verlammingen en misvormde kinderen, alles was het gevolg van deze misdaad. Een van zijn oplossingen behelsde het doorsnijden van de zenuwen van de penis.”

En wat heeft het boek te vertellen over de prostaat zal de lezer van “*PROSTAATinfo*” zich afvragen? Het antwoord is: eerder weinig.

Eigenlijk gaat het boek daar niet over. Het functioneren van de prostaat heeft uiteraard zijn effect op het functioneren van “de geheime delen”, maar die geheime delen zijn duidelijk zichtbaar. Om het met een marketeerscliché uit te drukken, de penis, de testis en de vagina zijn meer sexy dan de prostaat. De literatuur, de godsdienst, de culturen en de tradities hebben zich nu eenmaal meer bezig gehouden met de “edele delen” dan met de prostaat, laat staan of ze wel weet hadden van zoiets als een prostaat. In zijn eerste boek dat in 1997 verscheen onder de titel “Het geheime deel” was er zelfs geen apart hoofdstuk over de prostaat. Deze uitgave werd wel uitgebreid met een hoofdstuk over “De prostaat en de zaadblaasjes”. Hierin komen de klassieke gegevens over de prostaat, prostaatonderzoek en prostaatklachten bondig aan bod. Tot slot onze mening: wie naar specifieke gezondheidsinformatie op zoek is, zal teleurgesteld zijn. Wie geïnteresseerd is in een cultureel perspectief over de geslachtsorganen van de man vindt een eyeopener.

Mels van Driel, Geheime delen. Alles wat je er altijd al over wilde weten.
Amsterdam-Antwerpen, De Arbeiderspers, 2008, 1ste & 2de druk.
ISBN 9789029565837.